

FRANK JOHANSSON

Jag är född i Gersebo 1899, min far var fördräng där. Senare fick far arbete i Bussvik där han också var fördräng, på Figeholms Gård (*Holmsgården*) 1903-1908. På Fredriksberg ett år. Därefter Fårebo Säteri i fem år, där fick jag också jobb som trädgårdsdräng, jag var då tolv-tretton år. Sedan gick vi i skogen o högg en vinter i Virsjödal.

I Virbo arbetade far som ladugårdsdräng och jag körde ett par oxar där.

Vi bodde i Virkvarn till 1917 då vi flyttade till Figeholm.

När jag "läste fram" (konfirmerades) så var vi etthundrafemtio stycken!

Fyrtiosju var härifrån Figeholm, resten var från övriga delen av Misterhult.

Att det var så många berodde mycket på stenindustrin och familjer med stora barnkullar.

Läsningen gjorde vi här i Figeholm, nattvarden togs i Misterhult,

det var kö från kommunalhuset och ända fram till altaret, så många var vi.

Jag minns en gång på Dalgatan (*numera Riggaregatan*) bodde en skomakare som hängde sin tvätt på linor, den kunde vi pojkar inte låta bli och tvätten hamnade på backen, skomakaren gick till vår läsepräst Nejlick och klagade. Prästen blev upprörd och for upp, han slog då i huvudet i nånting, annars hade vi nog fått ordentligt med stryk...

Ungefär då började jag på Baltiska Dock tills det lades ner. Därefter fick jag arbete på en pråm som fiskade sten när de byggde Norra Kajen i Oskarshamn, det höll jag på med hela sommaren.

Den hösten kom jag med som kock på en slätskonare från Saltvik som hette Gustav.

1920 mönstrade jag på skonarskeppet Rolf från Västervik, vi for upp till Stugsund och lastade splitved och ner till Engelska Kanalen främst till ön Guernsey, sedan upp till Foy och lastade porslinslera som vi sedan gick till Sundsvall med.

Då var det dags för exercisen, som jag gjorde vid lands i Linköping.

Efter exercisen, på vårarna, var det flera olika skepp som jag mönstrade på.

På vintern jobbade vi i skogen, vi var många grabbar som jobbade så..

bla. var jag på Maja från Göteborg, det var en steamboat (ångbåt) och en som hette Bell Ville under befäl av Kapten Johansson från Uvö, den var jag med upp till Norrköping där de skiftade till Norsk flagg. Vi var fyra Figeholmsgrabbar som följde båten hela året, det var Bert Karlsson, Ossmin Källström, Bernt Jonsson och jag.

Vi mönstrade av i Drammen i Norge och reste hem.

Nästa skuta blev Bojan från Simrishamn, den var jag på i två och halv år och mönstrade av i Helsingborg, där for jag över till Köpenhamn och tog hyra på Desidon.

Efter den var jag hemma någon dag och så blev det ett passagerarfartyg, Ronneby, det gick mellan Åhus och Stockholm. Nästa omgång på Ronneby blev inte långvarig för skepparen o jag blev ovänner och jag mönstrade av.

1926-1927 jobbade jag på lådfabriken i Figeholm. Sedan kom jag till Jennes varv och kapade parkett. Mitt nästa jobb blev ett mudderverk som hette Stockholm, 1927-28, vi var på Öland och på Gotland, vi muddrade uppe i Norra Gattet vid Fårösund, därefter styrde vi kosan till Kalmar och jag mönstrade av i Karlskrona, sedan har jag varit hemmavid.

1930 gifte jag mig och kort därefter fick vi Nödhjälsarbete, jag jobbade ute på Bredvikssågen, det var 1931, vi drog timmer o mycket annat, där var jag med och startade fackföreningen Svenska Grov och Fabriks, då blev vi avskedade, och det ledde till att det blev strejk.

Vid pingst eller midsommar efter, brann sågen ner! Jag som då var ordförande för fackföreningen och ett par killar till, blev inkallade till förhör av polisen som kom både från Kalmar och Oskarshamn. De tyckte vi skulle erkänna direkt för de trodde vi hade tänt på.

Jag sa då att vi kunde inte erkänna något vi inte hade gjort, så det blev inget med det.

Det var lite mystik över branden eftersom det hade börjat brinna på tre ställen samtidigt.

Tror inte de någonsin hittade de som hade tänt på.

Ägaren till sågen tyckte inte om oss som bildade fackföreningen, han sa b.l.a. att virket var nittio procent trärent, något vi protesterade emot, det vet ju alla att ingen skog lämnar det efter sig.

1932 på hösten kom Figeholms Bruk igång och folk började jobba där. Men när jag frågade om jobb sa de, "Johansson, vi skall inte ha någon fackföreningen, så det går inte att Johansson börjar". På våren efter kom några gubbar hem till mig och ville ha hjälp att bilda fackförening på bruket.

Jag hade sedan tidigare fått kontakt med en Frejd i Silverdalen, som jobbade med fackföreningar. Jag gick till telefonstationen och kontaktade honom över telefon. Han lovade komma på söndagen och ville ha namnen på personerna som var intresserade.

Det var arton stycken, alla var med på mötet, Frejd sa då att de nu var medlemmar i Pappers och att de skulle få understöd om de blev utsparkade från jobbet.

Disponent Håkansson var hygglig och lade sig inte i, han hade inget emot att det bildades en fackförening.

Jag hade bara nödhjulsarbete då och en tid var jag i Tuna, det var vägarbete och grovarbete, men bra betalt, en och femtio- en och sextio i timmen.

Den 16 januari 1936 kom Ivar "Trägård" hem och berättade att han hade pratat med Håkansson om mig, och jag skulle få börja på bruket på söndagarna som extra för de hann inte med att torka.

På söndagen gick jag ner på bruket och började jobba, efter några timmar dök Håkansson upp, och sade "jasså det är han som är den farliga mannen?", jag sa att "jag vet inte om jag är så farlig?" jo se det tyckte Jennes och Kintzell, "men jag tycker inte Johansson ser så farlig ut", sa Håkansson. Jag blev kvar i trettio år. 1948 blev jag skiftförmän och fick lämna Pappers, men istället bildades Arbetsledarförbundet.

Jag har alltid kämpat för fackföreningar och arbetslöshetsunderstöd. Den första fackföreningen var jag med i redan 1919, den hette Oskarshamn Järn och Metall, det var när jag jobbade på Jungners en kort period. Senare i Sjömansjuniorerna.

Jag var även med i Fullmäktige, där en del kallade mig för kommunisten.

Det var hårda tag för dem som var med i facket på den tiden. Inom fullmäktige var det kärvt flera gånger för vi var för få och det var svårt att få igenom saker, vi blev motarbetade även från socialdemokraterna från Fårbo när vi försökte få in flera härifrån.

Brandkåren *(som lades ner i början av 80 talet)* var jag med i under tjugoåttio år, 1930 gick jag med, det var vid den stora branden i Breviken.

Från åren 1930 till 1936-37 hade vi bara handsprutor att släcka med, det var jobbigt att släpa på dem om vi skulle långt. Handsprutorna förvarades i magasinet, där nu Hamnmagasinet har ett museum. 1937 bildade vi en Brandskyddsförening och inköpte en brandbil, och kommunen byggde då upp brandstationen.

Under andra världskriget släppte flygplan ner brännflaskor lite varstans för att det skulle börja brinna! Jag minns att ute vid Bussvik hade de släppt sådana flaskor och det blev en storbrand. Vi var tre brandkårer som fick seriekoppla ner till sjön för att kunna släcka, det tog flera dygn innan vi kunde få släckt, det var ett slit.

Vi hade tjugofem kronor om året och tre kronor i timmen när vi var ute på jobb.

Men innan föreningen hade bildats hade vi ingen lön.

Avslutningsvis, det här med servicehusen tycker jag är bra, det är fint att kunna äta där, men när man blir så pass att man inte kan ta vara på sig, då är ålderdomshemmen bättre för där kan man umgås och sitta och ljuga för varandra.

Jag har hemhjälp var fjortonde dag med städning, och det blir så fint. Torget blir nog fint fast för många rabatter, de skall ju underhållas också. Vattenpumpen är ett fint minne, när alla behövde vatten så fanns denna till alla Figeholmsbor och även skutorna kunde hämta sitt vatten där.

